

Іванов Максим
аспірант
Хмельницький національний університет
м. Хмельницький, Україна

ФОРМУВАННЯ ВИТРАТ НА ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ НА ПРИКЛАДІ ЗАГАЛЬНИХ ТЕНДЕНЦІЙ ПРОМИСЛОВОСТІ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Хмельниччина має потужний промисловий сектор економіки. Частка промислової продукції у загальному випуску галузей економіки області становить понад третину, валової доданої вартості у її загальному обсязі – майже п'яту частину. У 2013 р. в промисловості області зайнято 54,3 тис. осіб, або 22,4% загальної кількості найманих працівників, освоєно 19,0% капітальних інвестицій.

Досить значний внесок Хмельниччини в економіку України по випуску окремих видів продукції. У 2013 р. в області вироблено 40,8% від державного обсягу костюмів для жінок та дівчат, 24,1% – котлів центрального опалення, 18,7% – суконь та сарафанів жіночих та дівчачих, 15,6% – цементу, 14,1% – проводів та кабелів електричних низьковольтних на напругу до 1000 В, 12,3% – причепів та напівпричепів (крім житлових або для туризму), 9,3% – взуття, що відображають індекси промислової продукції за основними видами діяльності у показниках за підгалузями промисловості (рис. 1).

З погляду на те, що Хмельниччина має виключно сприятливі передумови для розвитку високоефективної конкурентоспроможної харчової промисловості, за минулий рік вона забезпечила понад десяту частину державного випуску цукру білого кристалічного бурякового, 8,8% – вершкового масла, 8,7% – виробів макаронних без начинки, не підданих тепловому обробленню, 5,0% – сирів жирних тощо.

Все вищезазначене вказує на значний потенціал розвитку Хмельницької області.

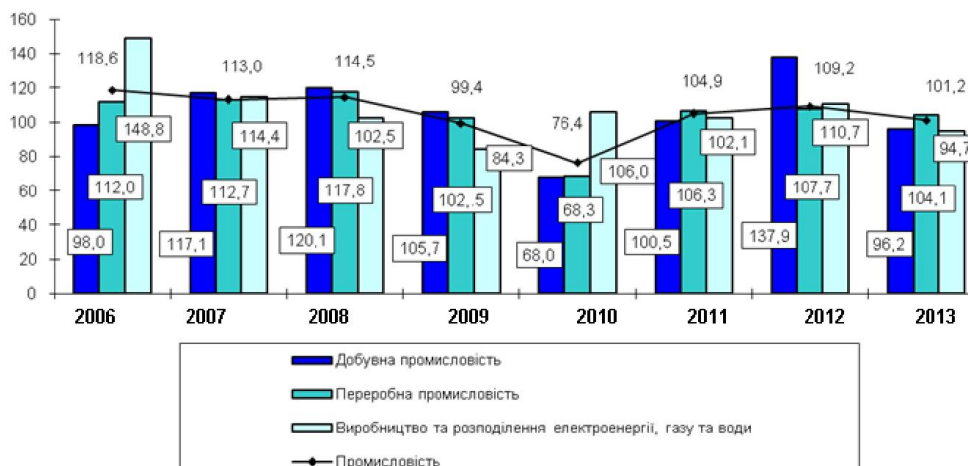

Рис. 1. Індекси промислової продукції за основними видами діяльності в Хмельницькій області, у % до попереднього року [1]

За підсумками 2013р. проти 2012р. у промисловості обсяг виробництва продукції зріс на 1,2%, у т.ч. у металургійному виробництві та виробництві готових металевих виробів – на 40,3%, легкій промисловості – на 19,9%, виробництві іншої неметалевої мінеральної продукції – на 2,0%, харчових продуктів, напоїв та тютюнових виробів – на 1,2%, машинобудуванні – на 0,9%, що характеризує рис. 2.

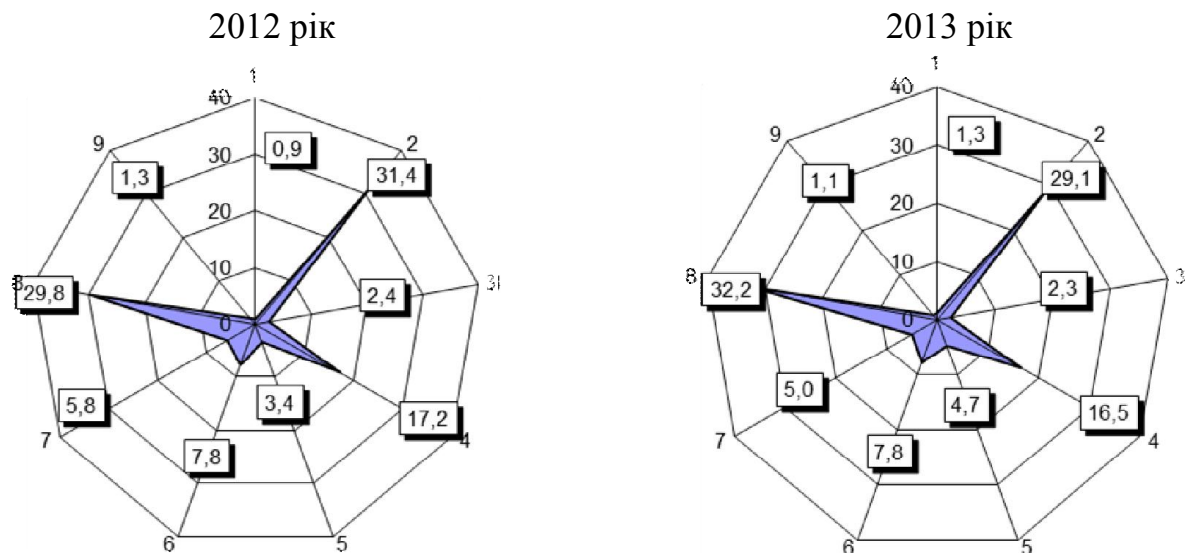

Рис. 2. Розподіл обсягу реалізованої промислової продукції за основними видами діяльності, у % до загального обсягу [2].

Відповідно на рисунку зображено: 1. добувна промисловість і розроблення кар'єрів; 2. виробництво харчових продуктів, напоїв і тютюнових виробів; 3. текстильне виробництво, виробництво одягу, шкіри, виробів зі шкіри та інших матеріалів; 4. виробництво гумових і пластмасових виробів, іншої неметалевої мінеральної продукції; 5. металургійне виробництво, виробництво готових металевих виробів, крім виробництва машин і устаткування; 6. машинобудування; 7. інші види переробної промисловості; 8. постачання електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря; 9. водопостачання; каналізація, поводження з відходами.

У статті проаналізовано та досліджено особливості діяльності промислових підприємств Хмельниччини на прикладі виду діяльності - машинобудування, і зазначено, що практично для всіх досліджуваних підприємств характерним є скорочення обсягів власного капіталу і відсутність абсолютної ліквідності.

Зарубіжна практика передбачає з метою координації всієї системи управління витратами створення спеціальних відділів – відділів контролінгу, у функції яких входить планування та контроль витрат, що передбачає їх ефективне формування [2, с. 74].

З огляду на те, що виробництво високотехнологічного промислового обладнання та обладнання для сільськогосподарського виробництва є досить перспективним напрямом діяльності, особливо в разі виходу з ним на світовий ринок, то збитковість досліджуваних підприємств може спричинюватися цілим

рядом факторів, головними з яких може бути нехтування процесом ефективного формування витрат.

Список використаних джерел

1. Офіційний сайт Головного управління статистики Хмельницької області [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.km.ukrstat.gov.ua>.
2. Бугрім О.Ю. Витрати промислових підприємств на впровадження системи управління якістю продукції / О.Ю. Бугрім // Держава та регіони. Серія: Економіка і підприємництво. – 2011. – №2. – С. 129-134.

Карпець Сергій
магістр

Науковий керівник: Семенець І.В., к.е.н., доцент
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський, Україна

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ РОЗРАХУНКІВ З ОПЛАТИ ПРАЦІ

Заробітна плата – основне джерело доходу робітників і службовців, з її допомогою здійснюється контроль за мірою праці і споживання, вона використовується як найважливіший економічний важіль управління економікою.

Оскільки джерелом виплати заробітної платні є національний дохід, то величина фонду заробітної плати трудового колективу, кожного робітника повинна бути поставлена у пряму залежність від досягнутих кінцевих результатів. Планування заробітної платні повинно забезпечити ріст обсягу продукції, що виробляється, підвищення ефективності виробництва та його конкурентоспроможності, підвищення матеріального стану працівників [1].

Заробітна плата як категорія ринкової економіки, по-перше, узгоджує інтереси виробництва з зацікавленістю працюючих в результатах праці; по-друге, стимулює продуктивність праці; по-третє, спонукає підвищення кваліфікації працюючих; по-четверте, вказує на необхідність поліпшення умов праці; по-п'яте, забезпечує обсяг необхідних життєвих благ, які працівник має отримати в обмін на свою працю.

Економічні, правові та організаційні засади оплати праці визначаються Кодексом законів про працю України (основний законодавчий акт) [3]; Закон України «Про оплату праці» [2].

Основними завданнями обліку праці та її оплати є:

1. Виявлення резервів для підвищення продуктивності праці.
2. Контроль за своєчасністю і правильністю нарахування оплати праці